

A Fővárosi Törvényszék
mint elsőfokú bíróság

102.K.700.907/2018/15.

A Fővárosi Törvényszék a [REDACTED] ([REDACTED]) által képviselt W.T.MED Egészségügyi és Szolgáltató Betéti Társaság (7621 Pécs, János u. 1.) felperesnek a dr. Számadó Tamás kamarai jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/c., hivatkozási szám: NAIH/2018/1728/10/H.) alperes ellen adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000.- (azaz húszezer) forint perköltséget, valamint az államnak – az illetékekügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 30.000.- (azaz harmincezer) forint kereseti illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, amelyet a Kúriához címzetten a Fővárosi Törvényszéknél kell jogi képviselő útján az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint előterjeszteni.

I n d o k o l á s

A perben nem álló [REDACTED] (a továbbiakban: panaszos) panasszal fordult az alpereshez orvosi dokumentációja kiadásának megtagadásával kapcsolatban. Előadta, hogy 2009-ben két alkalommal műtéti beavatkozáson esett át a Wittmann Plasztikai Sebészeten, majd ismételt komplikációk fellépése miatt 2010-ben újabb műtetre került sor. Ezt követően két alkalommal 2016. március 9. napján és 2016. július 22. napján kezelőorvosától, [REDACTED] kérte a kezeléséről vezetett egészségügyi dokumentációjának kiadását. A megkeresések tértivevénnyel igazoltan átvételre kerültek, azonban a kezelőorvosa a kérelmekre nem válaszolt annak ellenére, hogy levelében hivatkozott arra, hogy az egészségi állapota az utolsó operáció óta sem kielégítő, ezért a további kezelése sikerességéhez feltétlenül szükséges ismernie a korábbi kezeléseik alkalmával készült teljes orvosi dokumentációt.

Az alperes hivatalból eljárást indított a felperessel szemben, melynek eredményeként 2017. március 9. napján kelt NAIH/2017/472/2/H. számú határozatának 1. pontjában a felperest jogellenes adatkezelés miatt 400.000- forint adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte, továbbá annak 2.

pontjában elrendelte a panaszos részére a határozatban részletezett egészségügyi dokumentáció másolatának kiadását.

Az alperes határozatával szemben a felperes keresetet terjesztett elő, amelynek folytán eljárta Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2017. december 7. napján kelt 27.K.31.816/2017/10. számú ítéletével az alperes 2017. március 9. napján kelt NAIH/2017/472/2/H. számú határozatának 1. pontját (a bírság megfizetésére vonatkozó rendelkezését) hatályon kívül helyezte és e körben az alperest új eljárásra kötelezte. Megállapította, hogy az alperes helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes megsértette az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Info.tv.) 15.§ (4) bekezdését, valamint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 24.§ (3) bekezdés c) pontját és az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi CLVII. törvény (a továbbiakban: Eüak.) 7.§ (3) bekezdését azzal, hogy a panaszos kérelmére az általa kezelt egészségügyi adatokról nem adott információt, illetve annak megismerését nem tette lehetővé. Megállapította, hogy az alperes ugyanakkor a tényállás megfelelő tisztázása nélkül szabott ki a felperessel szemben - a figyelmeztetés helyett - bírságot. A felperesi érvelést helytállóan minősítette a tekintetben, hogy a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Kkv.tv.) 12/A.§ (2) bekezdés a) pontjában foglaltak megállapításához nem elegendő önmagában az, hogy az egészségügyi dokumentáció kiadásának megtagadása és az ezzel érintett iratok köre nem bír olyan relevanciával, amelyet a határozat tartalmaz és amelyből az egészséget sértő vagy veszélyeztető jelleg önmagában megállapítható lenne. Erre tekintettel az adatvédelmi bírság körében az alperes határozatát a polgári perrendtartástól szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-a alapján hatályon kívül helyezte és e körben az alperest új eljárásra kötelezte, egyebekben pedig a felperes keresetét elutasította. A megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatása szerint az alperesnek a jogsértés egészséget sértő vagy veszélyeztető körében a tényállást tisztáznia kell, amennyiben pedig ezt követően nem tudja megállapítani azt, hogy a panaszos egészségét sértő vagy veszélyeztető helyzet állt volna fenn a felperes jogsértése miatt, akkor a bírságot mellőzni szükséges.

Az alperes a megismételt eljárásban meghozott 2018. július 26. napján kelt NAIH/2018/1728/10/H. számú határozatával a felperest jogellenes adatkezelés miatt 400.000.- forint adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte. A határozat indoklásában rögzítette, hogy a panaszos egészségi állapota a kötelezettnél 2009-ben és 2010-ben elvégzett műtéteket követően 2014-től megromlott, ennek egyik tünete az volt, hogy a jobb karja fokozatosan mozgásképtelenné vált. A problémái több orvos felkeresését követően sem enyhültek, ezért gyógyulása reményében keresett fel 2016. február 16-án egy újabb orvost, aki a vizsgálat előtt kérte az összes, a kiinduló beavatkozás óta keletkezett zárójelentést, műtéti leírást, illetve a beavatkozásokkal kapcsolatosan keletkezett, valamint a panaszos egészségi állapotára vonatkozó minden dokumentumot. A panaszos ennek teljesítése érdekében két alkalommal kérte a felperestől, mint az egyik korábbi kezelőorvosától a dokumentáció kiadását. A felülvizsgáló orvos által kért egyik irat a műtéti leírás volt, amellyel a panaszos biztosan nem rendelkezett, illetőleg a korábban megkapott iratok (zárójelentés) őrzésére sem volt köteles, így azokat újra igényelhetette. Megállapította, hogy a panaszos egészségügyi problémáinak végleges rendezését célzó vizsgálat elvégzéséhez és a diagnózis felállításához szükséges volt a korelőzmények és a kortörténet ismerete, amit a felülvizsgáló orvosnak a dokumentációban fel kellett tüntetnie. Ezen túl pedig az Eütv. 26.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a kortörténetről és korelőzményekről való tájékoztatás a panaszos kötelezettsége is, az iratok hiányában azonban ennek nem tudott eleget tenni. Álláspontja szerint miután a korelőzmény feltárásának, így a további vizsgálat és diagnózis felállításának előfeltétele volt a dokumentáció

ismerete, ennek rendelkezésre bocsátásának hiánya a panaszos egészségét veszélyeztette azzal, hogy el sem juthatott a vizsgálatig és a diagnózisig, mert az orvos által szakmailag indokoltnak tartott és kért korelőzményre vonatkozó iratokat nem tudta bemutatni. A jogsértés egy előre meg nem határozható késedelmet okozott, amely csak a hatósági közreműködés révén szűnt meg, így bizonytalan volt az, hogy ennek hiányában a felülvizsgálatra felkért orvos mikor tudta megkezdeni a kezelést. A felperes magatartása a panaszos testi épségének helyreállítását gátolta, ezzel annak

egészségét veszélyeztette és indokoltta tette a Kkv.tv. 12/A.§ (2) bekezdés a) pontjában foglalt kivétel alkalmazását. A bírság mértékét az Info.tv. 61.§ (1) bekezdés g) pontjára és 61.§ (3) bekezdésére figyelemmel az Info.tv. 61.§ (4) bekezdésében írt szempontokat mérlegelve állapította meg. Figyelembe vette a jogsértés ismétlődő jellegét, annak súlyos voltát, miután a felperes a panaszos kérelmeit teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, illetve azt, hogy a jogsértés különleges adatokat érintett, a hiányolt dokumentáció pedig más forrásból nem volt beszerezhető, amellyel elzárta a panaszost az Eütv. 26.§ (2) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettsége teljesítésének lehetőségétől.

A felperes az alperes határozatával szemben keresettel élt, melyben elsődlegesen az alperesi határozat megsemmisítését kérte, másodlagosan annak megváltoztatását akként, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy „jogsértést (mulasztást) nem követett el”. Eljárási jogszabálysértésként hivatkozott arra, hogy az alperes az ügyintézési határidőt túllépte, valamint az alperesi határozat semmisségét állította, vitatva, hogy azt dr. Péterfalvy Attila elnök írta volna alá. Egy általa megbízott írásszakértő szerint más személy aláírása szerepel a határozaton, ezért az az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 80.§ (1) bekezdését sérti. E körben indítványozta dr. Péterfalvy Attila nyilatkoztatását, illetőleg ennek hiányában írásszakértő kirendelését. A másodlagos kereseti kérelmében az Ákr. 62.§ (1) és (2) bekezdéseinek megsértését állította. Hangsúlyozta, hogy az alperes jogsértően alkalmazta a bírság szankciót, annak a Kkv.tv. 12/A.§ (2) bekezdés a) pontjában foglalt feltételei nem állnak fenn. E körben lefolytatott bizonyítás eredménye nem támasztja alá, hogy önmagában a dokumentáció visszatartása alkalmas volt arra, hogy a panaszos egészségét veszélyeztesse. Az eljárás során a panaszos sem nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy az iratok hiánya okozott volna neki hátrányt vagy érdeksérelmet, a felülvizsgálni kért orvos pedig a hatóság megkeresésére szintén nem nyilatkozott, így az alperesi következtetések okszerűtlenek és megalapozatlanok. Kiemelte, hogy a határozat 3. oldalának (6) bekezdésében dőlt betűkkel felsorolt dokumentumok 95%-át nem kezeli a felperes, és ezekkel nem is rendelkezik. Magából a határozat 6. oldalának (2) bekezdéséből is világosan kitűnik, hogy az általa végzett egészségügyi beavatkozás és a panaszos egészségi állapotának romlása között ok-okozati összefüggés nincsen, illetőleg a panaszos sem állított ilyet. Az általa végzett kezelések során, illetőleg azt követően az egészségügyi dokumentáció releváns részében már kiadásra került a panaszos részére, a kérelmeiből pedig nem derült ki, hogy azon túl mire van szüksége. Hangsúlyozta, hogy a jogsértés tényét nem vitatja, azonban olyan jogsértést nem követett el, amely veszélyeztette volna a panaszos egészségét. Hivatkozott továbbá arra, hogy a Kkv.tv. 12/A.§ (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint tényállási elem az adott magatartás egészséget veszélyeztető volta, tehát abban az esetben, ha veszélyeztetés ténye nem állapítható meg, a törvényi tényállás nem teljesül, ugyanis a veszélyeztetés esetleges lehetőségét a jogalkotó nem szankcionálta. A veszélyeztetés ténye pedig a perbeli ügyben nem nyert bizonyítást.

Az alperes védíratában a felperes keresetének elutasítását kérte, perköltség megállapítása mellett. A felperes elsődleges kereseti kérelme kapcsán előadta, hogy az ügyintézési határidőt valóban kis mértékben túllépte, azonban ez semmilyen módon nem hatott ki az ügy érdemére. A határozat kelte és annak a felperesi képviselő részére történő közlése közötti nagyobb időbeli eltérés indoka, hogy először a felperesnek kísérelte meg kézbesíteni a határozatot, annak sikertelenségét követően a kézbesítési vélelem beálltáról értesítést küldött és csak ezt követően kézbesítette a határozatot a felperesi képviselő részére. Álláspontja szerint a határozaton szereplő aláírás hitelességét kétségbe vonó felperesi állítás alaptalan, az csak a felperes pusztá nyilatkozatán alapul, egyébként semmi más körülmény nem utal arra, hogy az ne lenne hiteles. Álláspontja szerint ez csak a per elhúzóására irányul. A határozat továbbá megfelel az Ákr. 80.§ (1) bekezdésében foglalt követelményeknek is. Tartalmazza a felsorolt adatokat, és a határozat rendelkező része pedig egyértelműen a felperesi társaságot azonosítja kötelezettként. A másodlagos kereseti kérelmet is megalapozatlannak minősítette, mert a tényállást megfelelően feltárta és az abból okszerű következtetéseket levonva állapította meg, hogy a felperessel szemben bírság kiszabásának van helye.

Hangsúlyozta, hogy a bírság kiszabáshoz nem azt kell bizonyítani, hogy a korábbi egészségügyi tevékenységének bármilyen ténylegesen káros hatása lenne a panaszos egészségi állapotára, vagy, hogy a kért dokumentumok tartalmának ismerete konkrétan befolyásolná a panaszos egészségi állapotát, hanem azt, hogy a panaszos által kért dokumentáció kiadás elmulasztásának lehetett-e legalább az a minimális következménye, hogy az a panaszos egészségét veszélyezteti. A perbeli esetben a kért dokumentáció hiánya, a kért adatok kiadásának jogszerűtlen megtagadása mindenképpen késedelmet okozott az érintett panaszos egészségének helyreállítását célzó kezelés megkezdésében, illetve folytatásában, amely szükségszerűen az egészség veszélyeztetésének minősül. A Kkv.tv. 12/A.§ (2) bekezdés a) pontja beiktatásának jogalkotói célja, hogy az emberi egészséget akár közvetett módon is veszélyeztető jogsértő magatartás ne maradjon szankció nélkül akkor sem, ha azt kkv. követi el első alkalommal. Ezt a jogértelmezést támasztja alá a bírói gyakorlat is, így a Kúria Kfv.II.37.615/2014/7. számú ítélete, illetve a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.101/2015/13. számú ítélete.

Az érdekelt a perbe értesítés ellenére belépni nem kívánt.

A felperes keresete az alábbiak szerint nem alapos.

A törvényszék az alperes határozatát a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4.§ (3) bekezdés a) pontja és a 84.§ (1) bekezdése alapján - a 85.§ (1) bekezdésére figyelemmel - a kereseti kérelem és az alperesi védiratban foglalt nyilatkozat keretei között vizsgálta felül.

Mindenekelőtt rámutat a törvényszék arra, hogy a Kp. 97.§-ának (4) bekezdése szerint a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban és a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti az eljáró közigazgatási szervet, ezért a jelen perben a jogsértő adatkezelés ténye már nem volt vitatható, kizárólag az alperes által alkalmazott szankció jogalapja és annak mértéke képezhetette ismételt bírósági felülvizsgálat tárgyát.

A törvényszék elsőként az eljárási jogszabálysértések körében előadott felperesi kereseti érvelést vizsgálta, amelyeket az alábbiak szerint nem tartott megalapozottnak.

A közigazgatási döntés semmisségét az Ákr. 123.§-ának (1) bekezdésében meghatározott semmisségi okok alapozzák meg. A bíróságok számára kötelezően alkalmazandó, a Kúria 1/2019. KMPJE számú határozatának 2. pontja szerint a közigazgatási döntés kiadmányozójának aláírásával kapcsolatos hiba, vagy hiányosság önmagában semmisséget nem eredményez, hanem eljárási jogszabálysértésnek minősül.

Az Ákr. 123.§ (1) bekezdésnek a) pontja szerinti semmisségi okot a hatáskör hiánya jelenti. E rendelkezés ilyen jogkövetkezményt az aláírással kapcsolatos esetleges szabálytalansághoz nem fűz. Ebből következően a hatáskör meglétét vagy hiányát nem a kiadmányozó aláírásának olvashatósága, hitelessége vagy a helyettesítés rendjének megtartottsága dönti el, hanem az, hogy az eljárás egészéből, az egyes eljárási cselekményekből, a döntés külső megjelenéséből, tartalmából megállapítható-e, hogy ténylegesen melyik hatóság járt el, továbbá, hogy a hatóságnak volt-e jogszabályon alapuló hatásköre az ügyben való eljárásra és döntéshozatalra. Tekintettel arra, hogy a perbeli ügyben az alperesi hatóság hatásköre nem volt vitatott, az aláírás esetleges hiteltelensége a határozat semmisségét nem eredményezheti.

A keresetben foglaltakra tekintettel utal a törvényszék arra is, hogy egyebekben a felperes az eljárás során olyan bizonyítékot nem szolgáltatott, amely az alperesi határozat mint közokirat valóságtartalmának cáfolatára alkalmas, annak pusztán önmagában való vitatása nem teszi kétségessé

a közokiratban foglaltak valóságtartalmát, illetve annak hitelességét. Tekintettel arra, hogy a felperes olyan bizonyítékot nem bocsátott a bíróság rendelkezésére, amely kétségesse tenné a közokirat hitelességét, ezért a törvényszék a dr. Péterfalvy Attila tanúkénti meghallgatására, valamint a perben írásszakértő kirendelésére irányuló felperesi bizonyítási indítványt mellőzte..

Tekintettel arra, hogy a törvényszék nem látott lehetőséget az alperesi határozat megsemmisítésére, ezért a felperes keresetlevelében foglalt érvelést érdemben vizsgálta.

A Kkv.tv. 12/A.§ (1) bekezdése szerint a hatósági ellenőrzést végző szervek a kis- és középvállalkozásokkal szemben az első esetben előforduló jogsértés esetén – az adó- és vámhatósági eljárást és a felnőttképzési tevékenységet folytató intézmények ellenőrzésére irányuló eljárást kivéve – bírság kiszabása helyett figyelmeztetést alkalmaznak. E § (2) bekezdés a) pontja szerint nincs lehetőség a bírságtól való eltekintésre, ha a jogsértés emberi életet, testi épséget vagy egészséget sért vagy veszélyeztet.

A szankció alkalmazása körében mindenekelőtt rámutat a törvényszék arra, hogy a Kúria EBH 2004.1181. számú eseti döntésében elvi élel mondta ki, hogy a bíróság a perben jogszerűségi felülvizsgálatot és nem felülmérlegelést végez. Ha a bíróság azt állapítja meg, hogy a tényállás feltárása teljes körűen megtörtént, a közigazgatási hatóságok eljárási jogszabálysértést nem követtek el, a bírság összességének megállapításához szükséges mérlegelési tevékenységet elvégezték és annak szempontjait a határozat tartalmazza, ebben az esetben a mérlegelési jogkörben kiszabott bírság mértéke megváltoztatásának nincs jogszabályi alapja.

A felperesnek a jogsértés tagadására alapított, a bírság mérlegelését támadó érvelése nem volt megalapozott, mivel az jogerősen megállapítást nyert, hogy a jogsértést elkövette, a felróhatósága pedig a perbeli esetben megállapítható volt.

A törvényszék egyetértett az alperessel abban, hogy a Kkv.tv. 12/A.§ (2) bekezdésének a) pontjának alkalmazásának a perbeli esetben helye volt. A veszélyeztetett jogszabályi fordulat akként értelmezendő, hogy annak nem feltétele a sérelem bekövetkezése, elegendő annak lehetősége, egy olyan helyzet előidézése, amely magában hordozza a jogsérelem bekövetkezésének lehetőségét. Helytállóan jutott az alperes arra a következtetésre, hogy a felperes azzal, hogy a panaszos egészségügyi állapotára vonatkozó, a birtokában lévő teljes dokumentációt visszatartotta, megakadályozta a panaszost abban, hogy a szükséges intézkedéseket és további lépéseket tegye az egészségének helyreállítása, illetőleg annak megóvása érdekében. A dokumentáció visszatartása, késedelmes kiadása a panaszos egészségügyi vizsgálatát, kompetens, szakszerű, irányított kezelését késleltette és ezzel a felperes egy olyan helyzetet teremtett, amely magában hordozta a jogsérelem bekövetkezésének reális lehetőségét, veszélyeztetve a panaszos egészségét. A felperes eljárása az egészségi állapot veszélyeztetését kimerítő, egyértelműen nem jóhiszemű, felróható, a társadalom értékítéletébe ütköző volt, amely egyebekben nem felel meg a társadalom által az orvosokkal, egészségügyi szakemberekkel szemben elvárt mércének sem, ami magasabb, mint az általában elvárható mérce.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék az alaptalan keresetet a Kp. 88.§ (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.

Az alperes perköltségét a Kp. 35.§-a alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83.§ (1) bekezdése alapján a felperes viseli, amelynek mértékét a törvényszék a Pp. 82.§-a szerint állapította meg. A pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62.§ (1) bekezdés h) pontja alapján feljegyzett, az Itv. 45/§.(1) bekezdése szerinti mértékű kereseti illeték megfizetésére a 30/2017.(XII.27.) IM rendelet alapján köteles.

Budapest, 2019. április 10.

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke

dr. Garáné dr. Horváth Diána s.k. előadó bíró

dr. Szilas Judit s.k. bíró